

Arrest

nr. 142 540 van 31 maart 2015
in de zaak RvV X/ IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE EERSTE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 18 april 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 13 februari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond werd verklaard in toepassing van artikel 9bis van de wet 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 maart 2015.

Gehoord het verslag van eerste voorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat K. DE COCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verblijfsmachtigingsprocedure in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort: de vreemdelingenwet)

1.2. Op 4 december 2009 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag vermeldde als volgt:

“Criterium 2.8.B Duurzame lokale verankering met arbeidscontract

3.1 Ononderbroken verblijf ten minste sedert 31 maart 2007

De heer S. kwam via Duitsland naar België in mei 2006 en trok in bij de heer W.T.A., familie van betrokkene. Sedertdien heeft betrokkene België niet meer verlaten.

Gezien zijn precare verblijfssituatie, beschikt betrokkene over geen inkomsten. Hiermede is hij afhankelijk van de gastvrijheid van vrienden of kennissen die hem in huisvesting helpen voorzien.

In bijlage 2 vindt u van de heer E.H.F. een brief waarin hij verklaart dat hij de heer S. kent sedert 2006.

In bijlage 3 vindt u een foto met dd. 29/02/2008.

In bijlage 4 vindt u een 'doorverwijzingsformulier voor materiële hulpverlening' vanuit onze dienst, dd 13/10/2008.

In het kader van 'dringende medische hulp' vindt u in bijlage 5 een overzicht de toekenning van het levensminimum vanaf 17/03/2009 tot 20/10/2009.

3.2 Duurzame Lokale verankering

De heer S. verblijft meer dan 2,5 jaar in België. Gedurende deze jaren heeft betrokkene zich in onze samenleving geïntegreerd en duurzame banden met België opgebouwd.

In bijlage 6 vindt u een attest van het 'Huis van het Nederlands' waar betrokkene zich aanmeldde op 16/02/2009.

In augustus 2009 startte de heer S. met de cursus NT2 Breakthrough, Richtgraad 1.1 bij 'Het Perspectief' (zie bijlage 7). In bijlage 8 vindt u het bewijs van betaling voor de huidige lessen. In december zal er een examen plaatsvinden van deze module.

In bijlage 9 vindt u van mevrouw V.L. de lerares Nederlands aan 'Het Perspectief, een brief waarin zij schrijft: 'Hij is héél gemotiveerd om de taal te verwerven, is steeds aanwezig en maakt huistaken stipt. Ook in de les is hij actief en betrokken. Hij is goed geïntegreerd in de klas en heeft een goed contact met de andere cursisten'.

Ook de heer E.H.F. (zie bijlage 2) schrijft dat de heer S. 'moeite doet om de Nederlandse taal te leren spreken'.

In bijlage 10 vindt u het Getuigschrift Seno, afgeleverd door Intercultureel Netwerk Gent.

Om zijn werkbereidheid aan te tonen, schreef de heer S. zich in als werkzoekende.

In bijlage 11 vindt u een attest van de VDAB.

De heer S. bouwde ondertussen een netwerk van vrienden en kennissen in België. In bijlage 12 vindt u referentiebrieven uit zijn kennissenkring.

4. Arbeidsovereenkomst

Meida BVBA wenst de heer S. in dienst te nemen. In bijlage 13 vindt u de 'Arbeidsovereenkomst voor Arbeiders'. Het gaat om een overeenkomst van onbepaalde duur waarvan de arbeidsduur is vastgelegd op 38 uur per week.

Aangezien de heer S.A.S. meer dan 2,5 in België verblijft;

Aangezien betrokkene zich ondertussen geïntegreerd heeft in onze samenleving en ermee verbonden is;

Aangezien betrokkene over een arbeidscontract beschikt en u hiervan een kopie kan voorleggen, is het voor betrokkene duidelijk geworden dat zijn toekomst in België ligt.

Omwille van deze redenen vragen wij u een machtiging tot verblijf in België toe te staan."

1.3. Op 21 februari 2011 werd de aanvraag van 4 december 2009 ongegrond verklaard in toepassing van artikel van 9bis van de vreemdelingenwet. Verzoeker diende een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort: de Raad).

1.4.1. Op 13 februari 2012 werd de beslissing van 21 februari 2011 ingetrokken.

1.4.2. Op dezelfde dag werd de aanvraag van 4 december 2009 opnieuw ongegrond verklaard. Deze beslissing, die verzoeker ter kennis werd gebracht op 20 maart 2012, is gemotiveerd als volgt:

"(...) Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 03.12.2009 werd ingediend en op data van 27.04.2010, 05.06.2010, 25.08.2010 en 19.10.2010 werd aangevuld door :

S.A.S. (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, (...) deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing en kan betrokkene zich er dus niet langer op beroepen.

Wat de lokale verankering van betrokkene betreft - betrokkene is geïntegreerd, heeft Nederlandse lessen gevolgd, heeft een kennissen- en vriendenkring, legt diverse getuigenverklaringen voor, heeft deelgenomen aan het programma Samenleven en Oriënteren en is werkwillig (hij legt een arbeidsovereenkomst voor) - dient er opgemerkt te worden dat dit geen grond tot regularisatie kan vormen. Er dient opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Betrokkene beweert dat hij sinds 2006 in België zou verblijven. Echter, betrokkene heeft geen enkele verblijfsaanvraag ingediend om tijdens die periode zijn verblijf te wettigen. Betrokkene heeft zich aldus bewust genesteld in illegaal verblijf en het feit dat hij nu geïntegreerd zou zijn is louter het gevolg van zijn eigen houding. Om deze redenen kan de integratie van betrokkene onmogelijk een grond tot regularisatie vormen. (...)"

Dit is de bestreden beslissing.

1.5. Op 23 maart 2012, bij arrest nummer 77 848, stelde de Raad de afstand van het geding vast wat het beroep betreft tegen de beslissing van 21 februari 2011.

1.6. De verblijfsmachtigingsprocedure in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet

1.7. Bij aangetekende brief van 1 juni 2011 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.8. Op 22 februari 2012 werd de aanvraag van 1 juni 2011 onontvankelijk verklaard in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker onder meer de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en stelt dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout:

"EERSTE MIDDEL

Schending van art. 9bis Vreemdelingenwet ;

Schending van het art. 62 Vreemdelingenwet - materiële en formele motiveringsverplichting ;

Schending van de art. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ;

Schending van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, en de zorgvuldigheidsverplichting ;

Manifeste beoordelingsfout.

5.1.1.

Dat de verwerende partij in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de verzoeker, in toepassing van artikel 9 bis Vreemdelingenwet een manifeste beoordelingsfout begaat, door aan de verzoeker mede te delen zijn aanvraag tot verblijf niet gegrond verklaard wordt.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.

5.1.2.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Er kan waargenomen worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken in een eerste alinea verzoekers verblijfsaanvraag afwijst omdat de instructienota werd vernietigd door de Raad van State op datum van 05/10/2011 ;

In een tweede alinea doet de Dienst Vreemdelingenzaken een feitelijke opsomming van verzoekers integraties en procedures in België ; de Dienst Vreemdelingenzaken eindigt met het besluit dat "het feit

dat hij nu geïntegreerd zou zijn is louter het gevolg van zijn eigen houding. Om deze redenen kan de integratie van de betrokkene onmogelijk een grond voor regularisatie vormen."

5.1.3.

De motivering van de bestreden beslissing faalt.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat de instructienota is vernietigd.

Zonder dit expliciet aan te halen in de beslissing past de Dienst Vreemdelingenzaken niet langer het criterium van 'duurzame lokale verankering' toe.

5.1.3.1.

De Dienst Vreemdelingenzaken doet evenwel in de bestreden beslissing (zie alinea 2) louter een opsomming van feitelijke gegevens van integratie van de verzoeker.

5.1.3.2.

De Dienst Vreemdelingenzaken wijst de aanvraag in rechte en in feite enkel af met het besluit dat de integratie onmogelijk een grond voor regularisatie kan vormen.

5.1.3.3.

Het mag duidelijk zijn dat deze motivering niet materieel draagkrachtig kan zijn om de bestreden beslissing van ongegrondheid te dragen.

Inderdaad, de Dienst Vreemdelingenzaken stelt immers dat een integratie ONMOGELIJK een grond voor regularisatie is.

Evident, is dit onjuist.

Dergelijke uitspraak is zodanig algemeen dat dit impliceert dat geen enkele vreemdeling op basis van integratie een verblijfsmachtiging kan aanvragen.

Uiteraard is dit niet wat de wetgever heeft gewild.

Dergelijk algemeen standpunt gaat in tegen de wettelijk voorziene appreciatiebevoegdheid van de Staatssecretaris.

A).

Een aanvraag overeenkomstig art. 9bis Vreemdelingenwet staat open voor vreemdelingen die buitengewone omstandigheden kunnen invoeren om de aanvraag in België in te dienen en die humanitaire redenen kan invoeren.

Verzoekers aanvraag werd ontvankelijk verklaard zodat dit reeds aantoonde dat de buitengewone omstandigheden voor handen waren om de aanvraag in te dienen.

B).

Uiteraard kunnen redenen van integratie (werk, talenkennis, centrum van belangen in België, ...) humanitaire redenen uitmaken.

Bij gebrek aan instructienota valt er inderdaad een basis weg om naar te refereren om te kunnen stellen welke omstandigheden als humanitaire aanknopingspunten kunnen gelden om een aanvraag tot verblijfsmachtiging te kunnen motiveren.

Dit betekent evenwel in geen enkel oogpunt dat de Dienst Vreemdelingenzaken thans een carte blanche heeft om aanvragen af te wijzen met een algemeen principe dat iedere aanvraag gebaseerd op integratie nutteloos en irrelevant is.

Inderdaad, het is niet omdat de Dienst Vreemdelingenzaken een appreciatiebevoegdheid heeft en er geen referentiebasis meer is, dat de Dienst Vreemdelingenzaken thans met een algemene uitspraak zijn eigen appreciatiemarge met betrekking tot het criterium integratie mag ondergraven en stellen dat iedere vorm van integratie ONMOGELIJK nog een grond voor regularisatie kan zijn.

Als integratie NOOIT EEN GROND is tot regularisatie, wordt iedere aanvraag met verwijzing naar de integratie (werk, centrum van belangen,...) STEEDS afgewezen.

Uiteraard is dit niet wat de wetgever heeft gewild.

Dergelijk algemeen standpunt gaat immers in tegen de wettelijk voorziene appreciatiebevoegdheid van de Staatssecretaris.

C).

De Dienst Vreemdelingenzaken legt in het individuele geval van de verzoeker een algemeen principe op dat geen wettelijke basis heeft en in strijd is met de wet.

Inderdaad, de Dienst Vreemdelingenzaken stelt immers dat integratie NOOIT EEN HUMANITAIRE OMSTANDIGHEID is.

Dergelijke uitspraak is in tegenstrijd met art. 9bis Vreemdelingenwet dat stelt dat humanitaire redenen wel degelijk een reden kunnen vormen van regularisatie.

NOOIT heeft de wetgever UITGESLOTEN dat redenen van INTEGRATIE ONMOGELIJK EEN GROND TOT REGULARISATIE kan zijn.

De bestreden beslissing is derhalve onwettelijk en materieel niet draagkrachtig gemotiveerd.

D).

Trouwens, dat de uitspraak van de Dienst Vreemdelingenzaken wereldvreemd overkomt, blijkt eveneens uit het feit dat wel aanvaard wordt door de Dienst Vreemdelingenzaken dat de aanvraag ontvankelijk is wegens aanwezigheid van buitengewone omstandigheden.

E).

Eveneens dient er op gewezen te worden dat verzoekers aanvraag dateert van 03/12/2009 en hij slechts op datum van 13/02/2012 te horen krijgt dat integratie onmogelijk een grond tot regularisatie kan vormen.

5.1.4.

De Dienst Vreemdelingenzaken wijkt met het algemeen principe dat integratie onmogelijk een grond tot regularisatie kan zijn, volledig af van de eigen toepassing in het verleden van het artikel 9.3 Vreemdelingenwet en 9bis Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing kan derhalve onmogelijk afdoende naar recht gemotiveerd zijn en is onwettelijk."

2.2. Verweerder heeft geen nota met opmerkingen neergelegd en op de terechtzitting maakt hij geen opmerkingen.

2.3. *In casu* werd de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond verklaard, wat betekent dat verweerder van oordeel is dat er geen reden is om de vreemdeling te machtigen tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk.

Verzoeker betoogt dat "de Dienst Vreemdelingenzaken stelt immers dat integratie NOOIT EEN HUMANITAIRE OMSTANDIGHEID is. Dergelijk uitspraak is in tegenstrijd met art. 9bis Vreemdelingenwet dat stelt dat humanitaire redenen wel degelijk een reden kunnen vormen van regularisatie. NOOIT heeft de wetgever UITGESLOTEN dat redenen van INTEGRATIE ONMOGELIJK EEN GROND TOT REGULARISATIE kan zijn".

De bestreden beslissing vermeldt hierover: "Wat de lokale verankering van betrokkene betreft - betrokkene is geïntegreerd, heeft Nederlandse lessen gevolgd, heeft een kennissen- en vriendenkring, legt diverse getuigenverklaringen voor, heeft deelgenomen aan het programma Samenleven en Oriënteren en is werkwilg (hij legt een arbeidsovereenkomst voor) - dient er opgemerkt te worden dat dit geen grond tot regularisatie kan vormen. Er dient opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Betrokkene beweert dat hij sinds 2006 in België zou verblijven. Echter, betrokkene heeft geen enkele verblijfsaanvraag ingediend om tijdens die periode zijn verblijf te wettigen. Betrokkene heeft zich aldus bewust genesteld in illegaal verblijf en het feit dat hij nu geïntegreerd zou zijn is louter het gevolg van zijn eigen houding. Om deze redenen kan de integratie van betrokkene onmogelijk een grond tot regularisatie vormen."

Verzoekers lokale verankering, langdurig verblijf in België wordt niet weerlegt en de elementen van integratie in België niet betwist. Verweerder meent evenwel dat de integratie van de vreemdeling onmogelijk een grond tot regularisatie kan vormen. Aangezien verzoeker geen verblijfsaanvraag heeft ingediend om zijn verblijf te wettigen en zijn integratieproces gebeurde in een periode waarin hij zich bewust genesteld heeft in illegaal verblijf, kan de integratie om deze redenen onmogelijk een grond tot regularisatie vormen.

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren. Door *in casu* de aangevoerde elementen inzake de maatschappelijke integratie van verzoeker niet te betwisten doch te oordelen en te motiveren dat deze elementen onmogelijk een grond zijn om een verblijfsmachtiging toe te kennen omdat verzoeker voor bedoelde aanvraag geen enkele verblijfsaanvraag heeft ingediend, schendt verweerder artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Immers kan nergens in artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden gelezen dat een vreemdeling die een aanvraag op grond van deze wetsbepaling indient, tevoren reeds een verblijfsaanvraag moet hebben ingediend opdat zijn integratie tijdens illegaal verblijf kan uitmonden in een machtiging tot verblijf. Er anders over oordelen zou erop neerkomen dat de Raad toelaat dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, wat hij niet vermag te doen.

Bovendien verplicht verweerder met deze handelwijze de vreemdeling om opnieuw een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen, nu hij wel een voorafgaande verblijfsaanvraag heeft ingediend alvorens de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel of van het tweede middel geen aanleiding kan geven tot een ruimere nietigverklaring van de bestreden beslissing worden zij niet besproken (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 13 februari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart tweeduizend vijftien door:

mevr. C. BAMPS,

eerste voorzitter,

mevr. E. COCHEZ,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De eerste voorzitter,

E. COCHEZ

C. BAMPS